ARREST VAN HET HOF (DERDE KAMER)
VAN 18 MAART 1982 [1]

Manfred Burg
tegen Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen

„Ambtenaar — inrichtingsvergoeding"

Zaak 90/81

Samenvatting

Ambtenaren — Beroep — Bezwarend besluit — Begrip — Besluit tot afwijzing van verzoek tot betaling van inrichtingsvergoeding
(Ambtenarenstatuut, artikelen 90 en 91)

Is een bezwarend besluit in de zin van artikel 90, lid 2, van het Statuut een besluit dat van dien aard is dat de situatie van de betrokkene er rechtstreeks nadelig door wordt beïnvloed, zoals het besluit tot verwerping van een verzoek tot betaling van de inrichtingsvergoeding.

In zaak 90/81,

MANFRED BURG, ambtenaar van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Schengen (Groothertogdom Luxemburg) te dezen vertegenwoordigd door V. Biel, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg te diens kantore, Rue des Glacis 18 A,

verzoeker,

tegen

HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, te dezen vertegenwoordigd door F.-X. Zwickert, directeur Administratie, als gemachtigde, bijgestaan door A. Bonn, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te diens kantore, Côte d'Eich 22,

verweerder,

1 — Procestaal: Frans.

betreffende een beroep tot nietigverklaring van het uitdrukkelijke besluit van 21 januari 1981 tot afwijzing van verzoekers klacht, en van het besluit van de griffier van 6 november 1980 waarbij verzoeker de inrichtingsvergoeding bedoeld in artikel 5 van bijlage VII bij het Ambtenarenstatuut, is geweigerd,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

samengesteld als volgt: A. Touffait, kamerpresident, Mackenzie Stuart en U. Everling, rechters,

advocaat-generaal: Sir Gordon Slynn
griffier: P. Heim

het navolgende

ARREST

De feiten

I — De feiten en het procesverloop

Verzoeker Burg werd op 1 april 1977 door het Hof van Justitie aangeworven als tijdelijk functionaris en op 1 maart 1978 benoemd tot ambtenaar in de rang C 4.

Daar hij de Duitse nationaliteit bezit en woonachtig was te Perl (aan de Duitse kant van de Moezel, bij de grens met het Groothertogdom), werd hem de ontheemdingstoelage toegekend.

Op 8 november 1978 verzocht hij om toekenning van de inrichtingsvergoeding. Tot staving van zijn verzoek legde hij een huurcontract over voor een kamer te Schengen, een Luxemburgse gemeente op 2 km van Perl. In dit contract was geen huurprijs bepaald.

Dit verzoek werd op 20 december 1978 afgewezen door het hoofd van de Personeelsdienst, met de verklaring dat verzoeker diende aan te tonen inderdaad van woonplaats te zijn veranderd of daadwerkelijk in het Groothertogdom Luxemburg te wonen.

In zijn antwoord van 4 juli 1979 aan het hoofd van de Personeelsdienst stelde verzoeker dat het volgens artikel 5, lid 1,

van bijlage VII bij het Ambtenarenstatuut voor het recht op de inrichtingsvergoeding voldoende is dat men de ontheemdingstoelage ontvangt; dat de rechtspraak terzake niet op hem van toepassing was omdat zij de inrichtingsvergoeding bij beëindiging van de dienst betreft; dat uit het huurcontract bleek dat hij zijn woonplaats in Luxemburg had.

Dit betoog werd door de griffier van het Hof van Justitie verworpen bij nota van 7 november 1979. Hij wees op artikel 5, lid 3, tweede alinea, van bijlage VII bij het Ambtenarenstatuut, dat luidt als volgt:

„De inrichtingsvergoeding wordt uitbetaald na overlegging van bewijsstukken waaruit blijkt dat de ambtenaar zich, met zijn gezin indien hij recht heeft op de kostwinnerstoelage, in zijn standplaats heeft gevestigd",

en hield staande dat het huren van een kamer te Schengen (een grensplaats van het Groothertogdom, gelegen op 2 km van Perl, dat zelf slechts 30 km van de stad Luxemburg is verwijderd) niet kon worden beschouwd als vestiging in het Groothertogdom. Daartoe verwees hij naar 's Hofs arrest van 9 november 1978 (zaak 140/77, Verhaaf, Jurispr. 1977, blz. 2117), waarin werd overwogen dat het kennelijke doel van een inrichtingsvergoeding erin bestaat

„de ambtenaar in staat te stellen om naast zijn verhuiskosten de onvermijdelijke lasten te dragen die het gevolg zijn van zijn integratie gedurende een onbepaalde maar langere periode in een nieuwe omgeving."

Op 13 november 1979 betwistte verzoeker opnieuw het standpunt van de griffier van het Hof. Hij beweerde in hoofdzaak dat artikel 5, lid 3, tweede alinea, van bijlage VII alleen van toepassing is op personen die verplicht zijn van woonplaats te veranderen teneinde de in artikel 20 van het Statuut vermelde verplichting na te komen. Dit was niet op hem van toepassing en het arrest-Verhaaf kon hem niet worden tegengeworpen. Na een lange uitweiding over zijn huisvestingsproblemen vroeg hij de administratie van het Hof, precies aan te geven hoe ver van Perl hij een kamer moest huren om in aanmerking te komen voor de inrichtingsvergoeding. Hij besloot zijn brief met het verzoek om een spoedig antwoord, teneinde een administratieve klacht te kunnen indienen in de zin van artikel 90 van het Statuut.

De griffier bevestigde zijn standpunt bij nota van 29 november 1979. Hij voegde er nog aan toe, dat geen bewijs was geleverd van een daadwerkelijke vestiging in Luxemburg, en merkte op dat het huurcontract niet eens de huurprijs vermeldde.

Verzoeker bevestigde de ontvangst van dit antwoord op 3 december 1979, maar verklaarde te betreuren dat niet was geantwoord op zijn welomschreven vraag, hoe ver van Perl zijn kamer in Luxemburg gelegen moest zijn, en hij verzocht nogmaals antwoord op deze vraag.

Hierop antwoordde de griffier op 19 december 1979, dat bij de toekenning van de inrichtingsvergoeding niet wordt gelet op de afstand tot de woning van het gezin, maar enkel en alleen op de bewijsstukken waaruit de daadwerkelijke vestiging in de standplaats blijkt.

Eerst achteneenhalve maand later, op 3 september 1980, verzocht verzoeker opnieuw om toekenning van de inrichtingsvergoeding, dit keer met overlegging van de volgende stukken:

1) een huurcontract voor twee kamers, waarin ook een huurprijs van BFR 1 800 was vermeld;

2) facturen voor gekochte meubelen;

3) fotokopieën van zijn paspoort en dat van zijn echtgenote, waaruit bleek dat beiden waren ingeschreven in het bevolkingsregister van hun nieuwe woonplaats in het Groothertogdom.

Dit verzoek werd op 6 november 1980 door de griffier afgewezen op grond van dezelfde argumenten als voorheen.

Tegen dit besluit diende verzoeker op 10 november 1980 een klacht in krachtens artikel 90, lid 2, van het Statuut, waarbij hij nogmaals de argumenten van de administratie betwistte.

Deze klacht werd afgewezen bij besluit van de president van het Hof van 21 januari 1981, in de eerste plaats wegens niet-ontvankelijkheid daar zij was gericht tegen een besluit dat een bevestiging was van de eerdere besluiten uit 1978 en 1979, en in de tweede plaats, voor zover zij toch ontvankelijk zou zijn, wegens ongegrondheid om de redenen uiteengezet in de verschillende afwijzingsbesluiten van de griffier.

Tegen dit besluit tot afwijzing heeft verzoeker op 14 april 1981 het onderhavige beroep ingesteld, dat op dezelfde dag ter griffie is ingeschreven.

Het Hof (Derde kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en de advocaat-generaal gehoord, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

„1. het op 21 januari 1981 uitdrukkelijk genomen besluit tot afwijzing van zijn klacht nietig te verklaren,

2. het op 6 november 1980 door de griffier van het Hof genomen besluit nietig te verklaren, in zoverre daarbij toekenning van de inrichtingsvergoeding is geweigerd;

3. voor recht te verklaren dat verzoeker recht heeft op de inrichtingsvergoeding, vermeerderd met de wettelijke interessen, over het bedrag van de inrichtingsvergoeding, berekend vanaf de dag waarop deze had moeten worden betaald, tot op de dag van de werkelijke betaling;

4. het beroep in de eerste plaats tijdig en ontvankelijk te verklaren;

5. in alle geval, de tegenpartij te verwijzen in de kosten van het geding."

Verweerder concludeert dat het den Hove behage:

„— Het beroep niet-ontvankelijk, althans ongegrond te verklaren;

— het beroep te verwerpen;

— over de proceskosten te beslissen overeenkomstig de toepasselijke statutaire bepalingen."

III — Middelen en argumenten van partijen

A — De ontvankelijkheid

Verzoeker betwist de stelling van de president van het Hof. Hij betoogt dat, zo de nota van de griffier van 6 november

1980 kon worden beschouwd als een besluit, dit alleszins niet het geval is voor de „omvangrijke voorafgaande briefwisseling." Het antwoord van de griffier in zijn nota van 29 september 1979 zou dan ook slechts een afwijzing zijn geweest „in de huidige omstandigheden". Aangezien verzoeker nadien nieuwe bewijsstukken heeft overgelegd tot staving van zijn woonplaatswijziging, is slechts het antwoord van 6 november 1980 te beschouwen als een besluit waardoor hij zich bezwaard kon achten, in de zin van artikel 90, lid 1, van het Statuut. Derhalve zou de indiening van een klacht vóór de ontvangst van de brief van 6 november 1980 voortijdig zijn geweest.

Het Hof kan dan ook in de gegeven omstandigheden het beroep niet verwerpen wegens termijnoverschrijding, aangezien de discussie pas is gesloten door het antwoord van de griffier van 6 november 1980.

Aansluitend bij het op 19 januari 1981 door de president van het Hof genomen besluit, betoogt *verweerder* dat verzoeker door het verstrijken van de termijn van zijn recht vervallen is, aangezien het door de griffier op 6 november 1980 genomen besluit tot afwijzing slechts een bevestiging is van de eerdere besluiten.

Op de opwerping van verzoeker, dat de door de griffier vóór 6 november 1980 geschreven brieven, nota's en memoranda niet meer zijn dan briefwisseling zonder beslissingskarakter, antwoordt verweerder dat dit wordt weerlegd door de inhoud van deze brieven. Immers, in al deze brieven is het verzoek afgewezen. Trouwens, door in zijn aanvullend verzoek van 13 november 1979 te vragen om antwoord binnen de termijn waarbinnen eventueel nog een klacht krachtens artikel 90 van het Statuut kon worden ingediend, heeft verzoeker zelf erkend dat het antwoord van de griffier van 7 november 1979 een voor beroep vatbaar besluit was. En ook door het antwoord van de griffier van 29 november 1979 te beschouwen als een „afwijzing in de huidige omstandigheden", heeft hij erkend dat het daarbij wel degelijk ging om een besluit, al gold dit, naar zijn mening, slechts „rebus sic stantibus".

Ten aanzien van verzoekers bewering, dat hij bij zijn verzoek van 3 september 1980 nieuwe bewijsstukken heeft overgelegd tot staving van de daadwerkelijke verandering van woonplaats, zodat alleen het antwoord van 6 november 1980 zou zijn te beschouwen als een besluit in de zin van artikel 90, lid 1, van het Statuut, betoogt verweerder dat, zo dit juist zou zijn, het probleem van de ontvankelijkheid ter discussie zou hebben kunnen staan. Maar deze bewering van verzoeker kan niet worden aanvaard, omdat hij met zijn gezin te Perl is blijven wonen. Het feit dat hij zich in Schengen een bed heeft laten bezorgen, en de vermelding van de domiciliewijziging in zijn paspoort en in dat van zijn echtgenote zijn in zoverre niet relevant. Die vermelding is immers aangebracht door de Duitse ambassade, louter en alleen op grond van een verklaring waaruit bleek dat hij in dienst was van de Europese Gemeenschappen.

Voor repliek zegt *verzoeker* in de eerste plaats, dat er vóór de nota van de griffier van 6 november 1980 in feite geen besluit was. Het zou inderdaad veel eenvoudiger en in ieders belang zijn geweest, zo de nota van de griffier van 7 november 1979 een klaar, duidelijk en ondubbelzinnig besluit had bevat, waardoor de beroeps-

termijnen zouden zijn ingegaan. Dit was echter duidelijk niet het geval. Uit de laatste twee alinea's — waar sprake is van gebrek aan bewijs voor de daadwerkelijke verhuizing van Perl naar Schengen, en van de geringe afstand tussen beide gemeenten — blijkt dat die nota niet meer is dan een fase in de discussie. Uit deze twee laatste alinea's kon worden afgeleid dat aanvullend bewijs werd gevraagd en dat de discussie nog niet was afgesloten. Dat verzoeker inderdaad tot deze conclusie is gekomen, blijkt uit het feit dat hij bij nota van 3 september 1980 nieuwe bewijsstukken heeft overgelegd teneinde de inrichtingsvergoeding te verkrijgen.

De leer van de bevestigende besluiten kan in casu dan ook geen toepassing vinden, om de eenvoudige reden dat er nog geen besluit was genomen. Het eerste besluit is vervat in de nota van de griffier van 6 november 1980.

Voor dupliek betoogt *verweerder* dat verzoeker, al wijzend op de laatste twee alinea's van de nota van de griffier van 7 november 1979, stilzwijgend voorbijgaat aan de passage waarin de griffier de redenering van verzoeker en zijn verzoek afwijst. De griffier heeft immers duidelijk een afwijzend standpunt ingenomen waar hij zegt:

„Tot mijn spijt kan ik u in deze redenering niet volgen . . ."

en

„Daarenboven kan ik uw standpunt niet bijtreden . . ."

Op de stelling van verzoeker, dat hij bij nota van 3 september 1980 aanvullende bewijsstukken heeft overgelegd, antwoordt verweerder dat verzoeker in die nota een nieuwe aanvraag om inrichtingsvergoeding heeft gedaan, steunend op andere middelen en bewijsstukken, maar dat deze aanvraag niettemin slechts hetzelfde beoogde als de vorige. De afwijzing ervan was dan ook niet meer dan een bevestiging van het vroegere negatieve besluit.

B — Ten gronde

Verzoeker onderzoekt de gronden waarop de griffier en de president van het Hof zijn verzoek hebben afgewezen.

Hij begint met te stellen dat de feitelijke omstandigheden en dus ook de oplossing in het arrest-Verhaaf, geen vergelijking met zijn geval toelaten. In de eerste plaats behoefde Verhaaf zich niet te integreren in een nieuwe omgeving, daar hij op eigen verzoek terugkeerde naar de omgeving die hij negen maanden tevoren had verlaten. In de tweede plaats vroeg Verhaaf de vergoeding wegens tewerkstelling in een „andere" standplaats, terwijl het bij verzoeker om een eerste inrichting gaat. Deze twee gevallen nu worden afzonderlijk behandeld in artikel 5 van bijlage VII bij het Statuut: de vergoeding voor de eerste inrichting in lid 1, de door Verhaaf gevraagde vergoeding in lid 2. Verzoeker wijst er nogmaals op, dat volgens hem artikel 5, lid 3, enkel van toepassing is op de personen bedoeld in de eerste zin van artikel 5, lid 1.

Tot staving van zijn opvatting verwijst verzoeker naar de uiteenzetting van de Rekenkamer over de inrichtingsvergoe-

ding (PB C 342 van 1980, blz. 168) en naar het antwoord van de Commissie daarop (ibid., blz. 294).

De Rekenkamer onderscheidt twee groepen van rechthebbenden op de inrichtingsvergoeding:

— degenen die recht hebben op ontheemdingstoelage. Zij dienen geen enkel ander bewijs over te leggen en krijgen automatisch de inrichtingsvergoeding;

— degenen die moeten bewijzen dat zij ter nakoming van de verplichting van artikel 20 van het Statuut van woonplaats moesten veranderen.

De Rekenkamer stelt overigens voor, de inrichtingsvergoeding slechts te handhaven voor personen van de tweede groep.

De Commissie verklaarde dat „een wijziging van het Statuut nodig is om tot het door de Rekenkamer verlangde resultaat te komen."

Verzoeker meent dat de thans bestaande regeling verantwoord is, in zoverre aan ieder die recht heeft op de ontheemdingstoelage, automatisch ook de inrichtingsvergoeding wordt toegekend. Deze laatste vergoeding is immers bestemd om de zogenaamde extra onkosten te dekken, en mag niet worden verward met de terugbetaling van de verhuiskosten. Als men dit onderscheid tussen beide vergoedingen doortrekt, lijkt artikel 5 volkomen logisch. Dan is het duidelijk dat de tweede alinea van lid 3 alleen van toepassing is op degenen die niet in aanmerking komen voor de ontheemdingstoelage. Ten aanzien van deze laatsten bestaat er immers een vermoeden dat zij daadwerkelijk onkosten hebben moeten maken, een vermoeden dat niet bestaat in geval van verandering van woonplaats.

Tenslotte kan men uit het arrest-Verhaaf afleiden dat de ambtenaar moet aantonen dat hij zich „gedurende een onbepaalde maar langere periode in een nieuwe omgeving heeft geïntegreerd." Om te bepalen wat het begrip „nieuwe omgeving" precies inhoudt, moet men niet kijken naar het verschil tussen Perl en Schengen, maar komt het op de plaats van tewerkstelling aan. Welnu, het Hof van Justitie te Luxemburg is een totaal nieuwe omgeving vergeleken met verzoekers vroegere werkkring, de bewakingsdienst van de luchthaven van Frankfurt. Verzoeker voldoet dus volkomen aan de door het arrest-Verhaaf gestelde voorwaarde. Het zijn in de grond deze feitelijke omstandigheden die het verschil uitmaken tussen de zaak-Verhaaf en de onderhavige. Verhaaf keerde terug naar zijn vroegere werkomgeving, terwijl in Luxemburg voor verzoeker alles nieuw was.

Verweerder behandelt de grond van de zaak slechts subsidiair. Hij wijst erop dat het Statuut de toekenning van de inrichtingsvergoeding afhankelijk stelt van twee voorwaarden:

— de ambtenaar moet de ontheemdingstoelage ontvangen of aantonen verplicht te zijn geweest van woonplaats te veranderen, teneinde de in artikel 20 van het Statuut vermelde verplichting na te komen (artikel 5, lid 1, van bijlage VII bij het Ambtenarenstatuut);

— hij moet ook bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat hij zich in zijn standplaats heeft gevestigd (artikel 5, lid 3).

In de administratieve beslissing is dan ook terecht aangenomen dat verzoeker wel aan de eerste, maar niet aan de tweede voorwaarde van het Statuut vol-

doet, daar de overgelegde stukken hiervoor geen genoegzaam bewijs bieden.

Juist daarom beweert verzoeker dat artikel 5, lid 3 op hem niet van toepassing is, waartoe hij zich beroept op het feit dat hij de ontheemdingstoelage ontvangt. Bij een dergelijke interpretatie wordt de inrichtingsvergoeding echter niet meer beschouwd als een vergoeding van onkosten maar als een aanvulling op het salaris, en dit is strijdig met de bepalingen van afdeling 3, die als opschrift draagt „Vergoeding van onkosten", en wordt in de rechtspraak niet aanvaard. Deze uitlegging is immers verworpen door het Hof in het arrest-Verhaaf, door advocaat-generaal Roemer in zijn conclusie van 10 mei 1960 (gevoegde zaken 27 en 39/59, Campolongo, Jurispr. 1960, blz. 880) en door advocaat-generaal Reischl in zijn conclusie in de zaak-Verhaaf.

Op grond van deze rechtspraak moet men besluiten dat het recht op inrichtingsvergoeding slechts ontstaat wanneer men door dienstredenen genoodzaakt wordt tot integratie in een nieuwe omgeving en daaruit kosten voortvloeien. Artikel 5, lid 3, tweede alinea, is dus van toepassing op een ieder die voldoet aan de voorwaarden voor toekenning van de inrichtingsvergoeding.

Over de uiteenzetting van de Rekenkamer aangaande de inrichtingsvergoeding en het antwoord van de Commissie daarop zegt verweerder het volgende: de Rekenkamer hekelt de door haar gewraakte praktijk om de inrichtingsvergoeding zonder meer toe te kennen aan al wie recht heeft op de ontheemdingstoelage, en meent dat de inrichtingsvergoeding afhankelijk zou moeten zijn van de vraag of de ambtenaar al dan niet kosten heeft moeten maken. Ook de Commissie heeft erop gewezen, dat daarvoor vereist is dat de ambtenaar inderdaad inrichtingskosten heeft gemaakt.

Uit het onderzoek van de bewijsstukken blijkt bovendien dat verzoeker door een voorgewende verandering van woonplaats heeft getracht een vergoeding te krijgen waarop hij volgens het Statuut geen recht had.

In zijn conclusie van repliek betwist *verzoeker* 's Hofs bewering als zou hij, door verandering van woonplaats voor te wenden, hebben getracht de inrichtingsvergoeding te krijgen. De latere opneming van de huurprijs in het huurcontract is niet als misleiding te beschouwen. Hij had alleen maar willen antwoorden op de door het hoofd van de Personeelsdienst in zijn nota gestelde vraag, of hij werkelijk in Luxemburg woonde. Om de gevraagde bewijzen te leveren had hij kosten moeten maken, om tenslotte te horen te krijgen dat „een verhuizing van Perl naar Schengen hoe dan ook niet van betekenis kon zijn."

In verband met het antwoord van de Commissie aan de Rekenkamer betreffende de inrichtingsvergoeding, geeft hij toe dat het inderdaad gaat over „kosten", maar blijkens de tekst van de Commissie zijn ook de uitgaven gedaan door personen die bij hun indiensttreding reeds ter plaatse wonen, inrichtingskosten. Hiermee wordt genoegzaam aangetoond dat de door de inrichtingsvergoeding beoogde uitgaven niet zonder meer verbonden zijn aan een verandering van verblijfplaats of van voornaamste woonplaats.

De inrichtingsvergoeding is een forfaitaire vergoeding, die niet kan worden vergeleken met de terugbetaling van de verhuiskosten. Zij berust op de juiste veronderstelling, dat iedere indiensttreding zogenaamde extra-onkosten meebrengt. Daartoe is geen verder bewijs nodig als de nieuwe ambtenaar de ontheemdingstoelage ontvangt, hetgeen bij verzoeker het geval is.

In dupliek komt *verweerder* terug op wat hij „verzoekers voorgewende woonplaatswijziging" noemde. Dat het huurcontract op verzoek van de administratie zou zijn aangevuld, lijkt voor betwisting vatbaar. Nadat verzoeker aanvankelijk een huurcontract gedateerd 12 november 1978 had overgelegd, waarin geen huurprijs was bepaald, en hij in de nota van 29 november 1979 daarop was gewezen, produceerde hij op 3 september 1980 een aanhangsel aan dit huurcontract, waarin de huurprijs was vastgesteld op 1 800 frank, maar thans voor twee kamers.

Verweerder vraagt zich ook af, hoe verzoeker de bewering dat hij zijn woonplaats te Schengen heeft gevestigd, in overeenstemming kan brengen met zijn vroegere verklaring dat hij een verhuizing van Perl naar Schengen financieel niet aankon.

IV — Mondelinge behandeling

Ter openbare terechtzitting van 10 december 1981 zijn mondelinge opmerkingen gemaakt en vragen van het Hof beantwoord door verzoeker, vertegenwoordigd door V. Biel, advocaat te Luxemburg, en het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door F.-X. Zwickert, directeur Personeelszaken, als gemachtigde, bijgestaan door A. Bonn, advocaat te Luxemburg.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 11 februari 1982 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 14 april 1981, heeft M. Burg, ambtenaar in de rang C 4 van het Hof van Justitie, beroep ingesteld krachtens artikel 90 Ambtenarenstatuut, strekkende tot nietigverklaring van het besluit van de president van het Hof van 21 januari 1981 tot afwijzing van verzoekers klacht, alsook tot nietigverklaring van het besluit van de griffier van het Hof van 6 november 1980, waarbij verzoeker de inrichtingsvergoeding bedoeld in artikel 5 van bijlage VII bij het Statuut, is geweigerd.

2 Artikel 5 van bijlage VII bij het Statuut bepaalt, voor zover hier van belang:

„1. De ambtenaar in vaste dienst die voldoet aan de voorwaarden voor toekenning van de ontheemdingstoelage, of die aantoont verplicht te zijn geweest van woonplaats te veranderen ten einde de in artikel 20 van het

Statuut vermelde verplichting na te komen, heeft recht op een inrichtingsvergoeding ten bedrage van twee maanden basissalaris indien hij recht heeft op de kostwinnerstoelage en van één maand basissalaris indien dit niet het geval is.

...

3. ...

De inrichtingsvergoeding wordt uitbetaald na overlegging van bewijsstukken waaruit blijkt dat de ambtenaar zich, met zijn gezin indien hij recht heeft op de kostwinnerstoelage, in zijn standplaats heeft gevestigd."

3 Verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor toekenning van de ontheemdingstoelage. Bij zijn aanwerving in 1977 woonde hij met echtgenote en dochter te Perl, aan de Duitse oever van de Moezel. In 1978 vroeg hij om toekenning van de inrichtingsvergoeding en legde tot staving van zijn aanvraag een huurcontract over voor een kamer te Schengen, aan de Luxemburgse oever van de Moezel; dit contract was gedateerd 12 november 1978 en vermeldde geen huurprijs.

4 Deze aanvraag werd een eerste maal afgewezen door het hoofd van de Personeelsdienst op 20 december 1978 en vormde vervolgens het onderwerp van een briefwisseling tussen verzoeker en de griffier van het Hof.

De ontvankelijkheid

5 De administratie van het Hof stelt dat het beroep niet-ontvankelijk is, omdat het is gericht tegen het besluit van 6 november 1980, dat een loutere bevestiging inhoudt van eerdere afwijzingsbesluiten, met name van het besluit vervat in de nota van de griffier van 7 november 1979.

6 Hiertegenover stelt verzoeker dat enkel de nota van 6 november 1980 kan worden beschouwd als een bezwarend besluit in de zin van artikel 90, lid 1, van het Statuut, en dat alle daaraan voorafgaande nota's slechts deel uitmaakten van een briefwisseling over de vraag of verzoeker had aangetoond dat hij van Perl naar Schengen was verhuisd. De brief van de griffier van 7 november 1979 ware derhalve te beschouwen als een verzoek tot aanvullend bewijs.

7 Gezien deze tegenstrijdige standpunten, dient eerst het rechtskarakter van de nota van 7 november 1979 te worden onderzocht.

8 In de tweede en de derde alinea van die nota zegt de griffier nadrukkelijk:

„Tot mijn spijt kan ik u in deze redenering niet volgen . . ."

en

„. . . Ik kan uw standpunt niet bijtreden . . .",

terwijl hij in de laatste alinea verklaart:

„Ik wil u enerzijds erop wijzen, dat een huurcontract voor een kamer gelegen op 2 km van uw huidige woonplaats, geen bewijs is voor uw daadwerkelijke installatie aldaar, en anderzijds dat, zelfs al zou u deze verandering van woonplaats kunnen aantonen, een afstand van 2 km in geen geval kan worden beschouwd als integratie in een nieuwe omgeving, zoals het Hof terzake vereist."

9 Een dergelijk stuk kan geen handeling ter voorbereiding van een bezwarend besluit zijn. Immers, in de laatste alinea verwerpt de griffier niet alleen het door verzoeker aangedragen bewijs, maar wijst hij er bovendien op, dat de aanvraag van verzoeker, zelfs als er genoegzaam bewijs was, om materiële redenen zou moeten worden afgewezen.

10 Blijkens de gehele formulering en de opbouw van dit stuk is het een besluit tot afwijzing van het verzoek tot betaling van de inrichtingsvergoeding, en vormt het een besluit dat de situatie van de betrokkene nadelig beïnvloedt, dat wil zeggen een bezwarend besluit in de zin van artikel 90, lid 2, van het Statuut. En ook indien er aanvankelijk bij verzoeker nog enige onzekerheid kon bestaan omtrent de juridische kwalificatie van dit stuk, had die stellig moeten zijn weggenomen door de nota van de griffier van 29 november 1979, waarin naar de nota van 7 november wordt verwezen als naar een besluit om geen inrichtingsvergoeding toe te kennen.

11 Het is mitsdien ten onrechte dat verzoeker, stellende dat hij bij zijn aanvraag van 3 september 1980 nieuwe bewijzen van zijn verhuizing naar Schengen had overgelegd, tracht aan te tonen dat enkel de nota van 6 november 1980 een bezwarend besluit is. Waar immers verzoekers aanvraag van 4 juli 1979 bij besluit van de griffier van 7 november 1979 was afgewezen op grond dat een verhuizing over een afstand van 2 km op zich niet als integratie in een nieuwe omgeving kon worden beschouwd, en waar verzoeker in zijn aanvraag van 3 september 1980 niets had aangevoerd waaruit bleek van een andere verhuizing dan de eerder bedoelde, is het duidelijk dat de nota van de griffier van 6 november 1980 is te beschouwen als een loutere bevestiging van diens eerdere besluiten, met name van het besluit van 7 november 1979.

12 Dat na deze laatste beslissing tussen verzoeker en verweerder nog een briefwisseling is gevoerd, waaraan een einde kwam door een brief van de president van het Hof van 19 januari 1981, verklarende dat de klacht niet slechts niet-ontvankelijk, doch hoe dan ook ongegrond was, is dan ook niet van belang.

13 Aangezien de klacht van verzoeker tegen het bezwarende besluit — de nota van 7 november 1979 — niet binnen de gestelde termijn is ingediend, moet zijn op 16 april 1981 ingeschreven beroep tegen een zuiver bevestigende handeling, niet-ontvankelijk worden verklaard.

Kosten

Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen.

Volgens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering blijven echter de kosten door de instellingen ter zake van beroepen van personeelsleden der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

rechtdoende:

1. **Verklaart het beroep niet-ontvankelijk.**

2. **Verstaat dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen.**

Touffait Mackenzie Stuart Everling

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 18 maart 1982.

De griffier
P. Heim

De president van de Derde kamer
A. Touffait

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL SIR GORDON SLYNN VAN 11 FEBRUARI 1982 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

Verzoeker in deze zaak, Manfred Burg, is ambtenaar van het Hof. Hij werd per 1 april 1977 aangeworven als tijdelijk functionaris en op 1 maart 1978 aangesteld in vaste dienst. Thans maakt hij aanspraak op een inrichtingsvergoeding als bedoeld in artikel 5 van bijlage VII bij het Ambtenarenstatuut alsmede op de interessen over dit bedrag vanaf het tijdstip waarop het verschuldigd was, tot aan de betaling ervan; bijgevolg vraagt hij het Hof nietigverklaring van het uitdrukkelijke besluit van de president van het Hof van 21 januari 1981, tot afwijzing van zijn klacht tegen het besluit van de

1 — Vertaald uit het Engels.